

RFS bombardeert Goldwyn tot kampioen fokperiode

Zes studenten van de Rundvee Fokkerij Studieclub van de Wageningen Universiteit beoordeelden op de NRM de twaalf dochtergroepen uit de fokperiode. Hoewel de dochters van de exclusieve exterieurcracks Goldwyn en Shottle de hoogste cijfers kregen toebedeeld, was er zeer zeker ook waardering voor de "werksters zonder franje" van Stilst en Kian.

Door: Anne Hiemstra
Fotografie: Gerard Burgers

De Rundvee Fokkerij Studieclub (RFS), in 1984 opgericht door het trio Ab Groen, Huub Huijzinga en Albert Reurink, richt zich van oudsher (buiten de studie om) op de praktische melkveefokkerij. De RFS vormt een ondervereniging van De Veetelers, de studievereniging voor de studenten Dierwetenschappen van de Wageningen Universiteit. Eén van de onderde-

len waarmee de RFS zich intensief bezighoudt is het veebeoordelen, zodat het afvaardigen van een zestal bekwame veekenners naar de NRM dan ook geen enkel probleem vormde.

Zware Olympic-dochters

De eerste groep die de ring betrad, was de groep van het productiekanon Delta Canvas RF. „Een vijftal nog groene vaarzen, dat de productie goed aankan getuige de conditie”, karakteriseert Peter van Beek de groep. De enorme melkplas heeft volgens Ruud Vullers wel ruime uiers tot gevolg. Martine Verwoerd vindt de uiers echter goed. „Ze zijn vast en hoog aangehecht”, meent ze. Vullers merkt op dat de vaarzen wat stijfjes door de ring liepen, een constatering die door de anderen wordt bevestigd. Ieder waardeert de stier met het cijfer 7. Alleen Jeroen van Deurzen houdt het bij een 6. „Het ontbrak de vaarzen mij wat te veel aan kracht.”

Canvas werd opgevolgd door framestier Delta Olympic. „Heel zware vaarzen zonder jeugd”, bijt Van Beek wederom het spits af. „Echte krachtpatsers met veel capaciteit”, bevestigt Maarten Makkink. Harma Berends is ronduit positief. „De dieren hadden goede uiers, een goede bovenbouw en goede kruisen. Ik vond het een goede groep.” Vullers is het er niet helemaal mee eens. „Ik heb ook een paar vlakke

kruisen gezien.” Verwoerd wijst op de hoge en brede achteruiers, maar vindt de twee laatste vaarzen in de groep wat minder. „Die zijn juist meer vaarsachtig”, meent Van Beek, die de grofheid ook in het beenwerk terugzag. „Toch liepen ze goed”, vindt Van Deurzen. De overwegend positieve stemming resulteert in een cijfers die variëren van 7,5 tot 8.

Goldwyn subliem

De Nederlandse cijfers van de roodbonte importstier Laurel spreken vooralsnog weinig tot de verbeelding. Zijn duidelijk betere Duitse cijfers deden importeur GGI echter besluiten toch een dochtergroep te presenteren. Makkink vindt de groep jeudig, maar zegt de geringe melkplas duidelijk aan de dieren af te zien. „Een topmelker hoeft deze stier niet”, bevestigt Van Deurzen. Berends zag een diepe voorhand, maar constateerde toch ook oplopende kruisen. Vullers meent echter van niet. „Ik vond dat onderdeel juist goed, ze hadden een sterke rug.” „Ze hadden heel droog beenwerk”, stelt Van Beek, die tevens wijst op de wat korte vooruiers. „De dieren hadden voldoende breedte in de bouw, ik wil ze nog wel eens terugzien”, besluit Makkink. De waardering van de stier loopt uiteen van een 6 tot een 8, hetgeen uiteindelijk resulteert in gemiddeld een 7.

Bij Braedale Goldwyn was het de vraag of hij met zijn exterieurscore van maar liefst 117, zijn hooggespannen verwachtingen kon waarmaken. Uit de reacties van de studieclub blijkt een volmondig „ja”. „Op deze groep heb ik niks aan te merken”, stelt Van Beek, die de daad bij het woord voegt en de stier met het cijfer 10 belooft. „Een mooie melkopdruk, goede benen, een fijn skelet en groot”, karakteriseert Berends de groep. „Maar ik vond de laatste koe wat minder.” „Goede kruisen en een strakke bovenlijn”, vult Vullers aan. Alleen Verwoerd noemt een aandachtspunt. „Ze hadden veel inhoud en openheid en de speenplaatsing was correct. Alleen waren de kruisen en de voorhanden van de koeien wat smal, wat op de stand goed was te zien.” De lovende kritieken resulteren in scores variërend van 8,5 tot 10.

Robuuste Shottles

Na Goldwyn was het de beurt aan die andere stier met hooggespannen verwachtingen. Van Beek omschrijft het vijftal wit gespikkelde – door de speaker treft met het hondenas Dalmatiër geassocieerd – dochters van Picston Shottle als robuust. „Er is veel discussie over dat woord, maar ik vind het uitermate van toepassing op deze groep. Het waren koeien met veel lengte, ook in de uiers. De groep was heel uniform en niet alleen qua aftekening. Alleen in de dam mochten ze wat breder.” Vullers noemt de Shottles wat minder krachtig dan de Goldwyns en zag ook enkele vlakke kruisen. Makkink bevestigt. „Maar de bovenbouw was goed en ze vertoonden veel opstanding, terwijl de achteruiers hoog waren.” De waardering van Shottle loopt uiteen van een 8,5 tot een 9. De twee ware exterieurcracks werden opgevolgd door de op papier wat gewonere Taco. „Ze straalden niet veel jeugd uit en hadden zware skeletten”, meent Makkink. Van Beek is het met hem eens. „Het waren echte krachtpatsers en de groep was ook erg uniform. Ik vond het de beste roodbontgroep van de dag en ik vind dan ook dat CR Delta de stier vaker als stiervader zou moeten inzetten.” Van Deurzen: „De benen waren een beetje krom, maar de koeien liepen goed.” Verwoerd noemt het beenwerk droog en roemt de uierkwaliteit. „Een heel goede groep”, besluit Berends. De waarderingscijfers bewegen zich tussen 7,5 en 8,5.

Geen showkoeien

De tweede fokperiodegroep van een melkverver pur sang, was de groep van Art-Acres Win 395. „Koeien met veel lengte”, meent Van Beek. „Alleen was de groep niet zo uniform. Getuige hun lichaamsconditie kunnen ze de productie goed aan, maar er was veel wisseling qua inhoud. Ook waren er foutjes in de uier. De benen waren daarentegen goed en hard.” Makkink noemt de koeien krachtig en breed in de bovenbouw. Ook Verwoerd wijst op de sterke stap, wat Berends toeschrijft aan de correcte positie van de draaiers. Het cijfer schommelt tussen de 7 en 8. Delta Stilst moet het niet hebben van een fraai exterieurplaatje, maar meer van zijn gehalvenvererving en de levensduur. Het was aan de groep af te zien, blijkens de reacties. „Alle koeien hadden een knik in de bovenlijn en ik vond de kruisen niet zo goed”, stelt Vullers, „verder waren ze wat overbouwd en waren er twee met wat achterstandig beenwerk.” Makkink noemt de bovenbouw vrij scherp, maar noemt de dieren tevens jeudig. „Het zijn geen showkoeien, maar wel fijne koeien in de stal, met een goed uierweefsel.” Verwoerd wijst nog op de goede stap van de dieren. De waardering varieert van een 6 tot een 7,5.

Primeur Brown Swiss

De dochtergroepenpresentatie had een heuse primeur op de NRM in de vorm van het Brown

Swiss-ras. De stier die acte de présence gaf, was de Duitser Jublend. „Knap dat je uit zo'n klein aantal koeien, zo'n uniforme groep kunt neerzetten”, vindt Berends, die wijst op het feit dat alle dieren minimaal 75 procent Brown Swiss-bloed door de aderen hadden stromen. „Ik vind ze heel robuust”, zo zegt ze. Van Beek weet de aanwezigheid van de egaal bruine groep wel te waarderen. „De koeien waren goed in conditie, maar ik kon aan de tweedekalfskoeien niet afzien dat ze laatrijp in productie zijn. Verder waren de vooruiers en de uiertextuur goed en ook het beenwerk was uiteraard prima in orde.” „De klauwen waren zwart en hard, voegt Verwoerd toe. Vullers noemt de speenplaatsing wisselend, terwijl Van Deurzen op de wat lager aangehechte achteruiers wijst. „En ze waren goed in conditie. De laatste twee hadden zelfs nog weer een spiertje extra.” Berends geeft een 8, terwijl de rest een 7 of 7,5 voldoende vindt.

Na Jublend was het andermaal de beurt aan een Canadese exterieurcrack, Ladino Park Talent. „Voor zijn reputatie vielen zijn dochters mij tegen. Ik had er meer van verwacht”, stelt Peter van Beek. „Ze hadden allemaal iets een knik in de rug”, is Vullers opgevallen. „Er was veel haar opgeplakt”, heeft Verwoerd gezien. „De kruisvorm was wisselend”, zegt Van Beek. Over het handelsmerk van de stier, de goede uiers, waren de studieclubleden wel unaniem lovend. Verwoerd noemt de koeien langgerekt. Van Deurzen wijst op de mindere beenstand. „Van achteren gezien stonden ze niet altijd even parallel.” „Toch liepen ze goed”, meent Berends. Over het cijfer was weinig discussie, het werd een 7,5 of een 8.

Werkkoeien

Ook Orcival CV staat met zijn score van 113 als een exterieurverver te boek. „Echte werkkoeien”, meent Van Beek echter. „Koeien met veel breedte en capaciteit”, vindt Makkink, „alleen waren de uiers iets diep.” „Ze doen het op hun sloffen”, wijst Van Deurzen op de ruime conditie. Vullers roemt de uniformiteit van de groep. „De uiers waren wat groot, maar wel goed van vorm. Alleen de benen waren wat achterstandig”, aldus Berends. „De draaiers zaten wat achterin”, noemt Verwoerd als oorzaak. Van Beek merkt op dat de benen toch goed werden gebruikt en noemt de kruisen wat wisselend. Orcival's waardering varieert van 7,5 tot 8,5.

„Good-old” Kian sloot de rij. „De groep is vergelijkbaar met anders en voegt wat mij betreft weinig toe”, meent Van Beek. „Het zijn goede boerenkoeien, maar ze zijn niet geschikt voor in de showring”, vat Van Deurzen het beeld van de reeds vaker becommentarieerde stier samen. De waardering loopt uiteen van een 7 tot een 8. De studieclubleden zijn tevreden over de organisatie van de dochtergroepenshow. Toch heeft Van Beek een opmerking. „Ik vind het jammer dat er bij zulke grote groepen dieren er maar vijf in de ring verschijnen. Ik had liever acht gehad, dan krijg je toch een beter beeld.” De anderen zijn het er mee eens, maar noemen de bewerkelijkheid als mogelijke belemmering.

Dochtergroepen	Waardering
Braedale Goldwyn:	9,3
Picston Shottle:	8,8
Taco:	8,1
Orcival:	8,0
Delta Olympic:	7,8
Ladino Park Talent:	7,8
Kian:	7,6
Jublend:	7,3
Art Acres Win 395:	7,3
Delta Canvas:	6,8
Laurel:	6,8
Delta Stilst:	6,5

